

Driekoningen 2021

Mt. 2, 1-12

We kennen allemaal het verhaal van de Drie Koningen. Maar volgens een legende was er ook nog een vierde koning: Artaban. Ook hij had gelezen over de voorspelling van de geboorte van een Koning en had met zijn drie collegae afgesproken hem samen te gaan zoeken. Toen hij dan ook de ster zag staan, verkocht hij heel zijn bezit, kocht met het geld een saffier, een robijn en een parel, en vertrok naar Babylon waar ze elkaar tien dagen na het verschijnen van de ster zouden treffen.

Tegen de avond van de 10de dag zag Artaban in de verte de muren van Babylon. Toen zijn paard de weg zocht door het donker, bleef het echter plots staan bij een donker voorwerp op de grond. Artaban stapte af en zag een man op de grond liggen. De man leek dood, en omdat Artaban gehaast was, wilde hij zijn paard langzaam langs de man leiden om verder te gaan. Maar toen hoorde hij een zucht en voelde dat een hand de zoom van zijn mantel vastgreep. Artaban schrok: de man leefde dus nog en hij had hulp nodig anders zou hij zeker sterven.

Artaban pakte water en maakte van kruiden een drankje wat hij de man voorzichtig liet drinken. Hij was er een hele tijd mee bezig, maar merkte toch dat de man zijn krachten hervond. Maar hierdoor begon de zon al op te komen toen hij in Babylon aankwam: zijn vrienden waren al vertrokken. Hij vond op een steen een stuk perkament waarop stond: "We hebben gewacht tot na middernacht. Volg ons door de woestijn". Om dat te kunnen doen besloot hij zijn paard en de saffier te verkopen om een kameel en voedsel aan te schaffen. De volgende dag vertrok hij.

Hij kwam in Bethlehem aan, drie dagen nadat de drie Wijzen Jozef en Maria met het kind hadden gevonden en hun geschenken van goud, wierook en mirre hadden gegeven. Artaban was doodmoe van de lange reis, maar ook blij dat hij nu eindelijk de nieuwe koning zou zien en hem zijn robijn en parel kon geven. Maar op zijn zoektocht naar het Kind vertelden de inwoners van Bethlehem dat het gezin plots midden in de nacht vertrokken was naar Egypte omdat er soldaten op zoek zouden zijn naar het Kind. De woorden waren amper koud of hij hoorde vrouwen schreeuwen: "De soldaten van Herodes! Ze willen onze kinderen doden!"

Artaban vluchtte een huis in waar hij een doodsbanige vrouw zag die een kind tegen zich aandrukte. Artaban besloot om breeduit in de deuropening te gaan staan zodat niemand binnen kon. Toen een soldaat hem opzij wilde duwen om het huis te doorzoeken zei Artaban: "Als ge mij met rust laat, geef ik u deze kostbare robijn." Hebberig pakte de soldaat de steen aan en riep tegen de anderen: "Doorlopen! Hier is geen kind!" "Nu heb ik alleen nog maar de parel over voor de Koning die ik zoek," dacht Artaban.

Een rabbi had hem bij zijn vertrek gezegd in Egypte niet in paleizen te gaan zoeken naar die Koning, maar bij de armen, zieken en gevangenen. En zo

gebeurde ook toen Artaban in Egypte aankwam: hij probeerde te troosten en te helpen waar hij kon.

En zo gingen er 33 jaar voorbij, maar de Koning die hij zocht vond hij niet. Zijn donkere haren en baard waren grijs geworden. Artaban was oud en moe. Met een groep Joodse pelgrims trok hij naar Jeruzalem waar de Joden hun Paasfeest zouden vieren bij de tempel. Daar liep Artaban door de nauwe straten en stegen, nog steeds zoekend om zich heen kijkend.

Er hing een dreigende sfeer en een grote menigte liep opgewonden in de richting van de westelijke stadspoort. Artaban vroeg wat er aan de hand was. “We gaan naar Golgotha,” antwoordden ze, “er is een terechtstelling van twee rovers en tegelijk zal Jezus van Nazareth gekruisigd worden omdat Hij beweerde de Koning der Joden te zijn.”

Artaban was doodsbleek geworden en stond te trillen op zijn benen. Was die Jezus de Koning die 33 jaar geleden in Bethlehem was geboren en die hij al die jaren had gezocht? En werd hij nu gekruisigd? Hoe was dit mogelijk? “Misschien kan ik hem nog vrijkopen met mijn parel!” dacht Artaban. En zo snel als zijn oude benen hem konden dragen liep hij met de menigte mee naar de poort.

Plots kwam uit een zijstraat een troep soldaten die een meisje met zich mee sleepten. Haar jurk was gescheurd en ze schreeuwde het uit van angst. Artaban bleef staan. Het meisje zag aan zijn kleren dat hij een Perzische geleerde was en riep: “Help me! Mijn vader kwam ook uit Perzië, maar nu hij dood is hebben ze me als slavin verkocht. Red me van wat erger is dan de dood!” Artaban beefde. Hij had nog maar één kostbaar geschenk voor de Koning die hij zocht. Tijd om lang na te denken was er niet. Hij nam de parel uit zijn gordel en hield hem in zijn open hand. Verbaasd en begerig keken de soldaten ernaar. Ze lieten het meisje los, grepen de parel en verdwenen.

Op hetzelfde moment werd het aardedonker en een aardbeving deed de grond trillen. De mensen vluchtten in paniek weg, maar Artaban bleef staan. Hij was niet bang. Zijn laatste geschenk voor de Koning had hij weggegeven. Hij had geen hoop meer hem nog te vinden. Zijn zoeken was afgelopen. Opnieuw deed een aardschok de grond trillen. Een steen uit een muur viel op het hoofd van Artaban en hij viel neer. Hevig geschrokken knielde het meisje dat door hem was bevrijd, naast hem neer. Het was alsof hij met iemand sprak die zij niet kon zien. Ze zag zijn lippen bewegen en ze hoorde hem fluisteren: “Maar Heer, wanneer zag ik U dan hongerig en heb ik U te eten gegeven? Of dorstig en heb ik U te drinken gegeven? Wanneer zag ik U dan als vreemdeling en heb ik U opgenomen? Of naakt en heb ik U gekleed? Wanneer zag ik U ziek of in de gevangenis en ben ik bij U gekomen? 33 jaar heb ik U gezocht, maar nooit heb ik U gevonden.” Artaban zweeg en van veraf maar toch duidelijk hoorde het meisje een stem die zei: “Wat ge voor de minsten hebt gedaan, hebt ge voor Mij gedaan!” Een glans van verwondering en vreugde kwam over het bleke gezicht van Artaban. Een laatste lange zucht van bevrijding kwam over zijn lippen. Zijn reis

was geëindigd. Zijn geschenken waren aangenomen. De vierde Wijze had de Koning gevonden. Amen.

Johan Goris, pastoor